

Čís. 10884.

Zavázal-li se prodatel nemovitosti kupiteli k výmazu nepřevzatých břemen, nebyl tohoto závazku sprostěn tím, že nebylo při dřívějším převodu nemovitosti na prodatele nedopatřením knihovního úřadu převedeno břemeno váznoucí na nemovitosti, aniž tím, že se kupitel při napotomní opravě přenesením břemen proti opravě té nebránil.

(Rozh. ze dne 18. června 1931, Rv II 362/30.)

Žalovaný koupil roku 1926 od Emilie K-ové nemovitost, jež byla odepsána z vložky čis. 20 a připsána do vložky čis. 67. Opomenutím knihovního úřadu se stalo, že z vložky čis. 20 nebyla přenesena do vložky čis. 67 břemena, o něž tu jde. Roku 1927 prodal žalovaný žalobcům usedlost čis. vl. 67 a zavázal se, že dá všechny dluhy a břemena váznoucí na prodaných nemovitostech a kupiteli výslovně k zastupování nepřevzatá knihovně vymazati. Usnesením soudu ze dne 9. června 1928 byla břemena, o něž tu jde, přenesena z knihovní vložky čis. 20 do knihovní vložky čis. 67. Břemena ta nebyla kupiteli výslovně převzata. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se kupitelé na žalovaném, by byl uznán povinným dáti provésti knihovní výmaz břemen, uvedených v žalobě. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Rozhodující v souzeném případě jest, že břemena uvedená v žalobě skutečně vázla na pozemcích žalovaným v roce 1926 koupených; že nebyla současně přenesena do nové vložky, stalo se neprávem jen opomenutím. Tvzení žalovaného, že při koupi aniž při dalším prodeji nemovitostí nevěděl o těchto břemenech, jest vzhledem na publicitu knihy pozemkové naprosto bez významu. Břemena, jež z nedopatření nebyla přenesena, nezanikla proto na odepsaných částech zatíženého tělesa knihovního, nýbrž poškozený oprávněný, zvláště an, jak třeba usuzovati z celého skutkového děje, nebyl o bezbřemenném odloučení nemovitosti uvědoměn, může podle § 62 kn. zák. až do uplynutí všeobecné lhůty promlčecí uplatniti proti žalovanému své právo. I další okolnost odvolatelem uplatňovaná, že při přenesení břemen do vložky čis. 67 byly zatíženy i další původně břemen prosté pozemky, jest bez významu. Jest to jen bezprostřední následek zásady § 3 knih. zák., jakož i toho, že žalovaný dal pozemky, jež se odlučovaly, sám zapsati do vložky čis. 67 již tu jsoucí, po případě nic proti tomu nenamítal, ačkoli, jak bylo již uvedeno, nemohl nevědět, že pozemky jsou zatíženy. Bez podstaty jest i další názor žalovaného, že žalobci nemuseli souhlasiti s přenesením závady a, spokojivše se s tím, že nemají právo žádati na něm výmaz závady. Proti tomu stačí poukázati na ustanovení § 64 kn. zák., z něhož jest zřejmo, že žalobci podle jasného stavu věci nemohli se opravě chyby přenesením břemena důvodně a s nadějí na úspěch brániti. Žalovaný může si na to tím méně stěžovati, an jemu, jak bylo již uvedeno, správný skutečný stav nemohl býti neznám. Z téhož důvodu jsou nevhodné také jeho právní vývody, poukazující na ustanovení

§ 915 obč. zák. Správné jest posléze i zjištění a názor prvního soudu, že výmaz v žalobě žádaný nikterak nemůže býti pokládán za plnění o sobě naprosto nemožné, třebaš bude spojeno s jakýmisi potížemi a vyžádá si ovšem také přiměřené hmotné oběti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) odvolací soud, uznáv žalovaného povinným k výmazu břemena zapsaného na nemovitostech žalobců vl. čís. 67, nepochybil. Jest zjištěno, že se žalovaný, prodávaje nemovitosti vložka čís. 67, žalobcům zavázal břemena žalobci nepřevzatá, k nimž patří i břemeno, o něž jde, vymazati. Že řečené nemovitosti nebyly zmíněného břemene prosty, i když na ně břemeno to z nedopatření knihovního úřadu při odpisování z vložky čís. 20 nebylo přeneseno, dovodil již případně odvolací soud. Z nedopatření knihovního úřadu žalovaný těžiti nemůže a rovněž nemůže se žalovaný své smluvní povinnosti k výmazu sprostiti poukazem k tomu, že se žalobci při opravě (§ 104 knih. zák.) ohledně přenesení břemen do vložky čís. 67 proti opravě nebránili. Žalobci neměli ani důvodu ani povinnosti opravě té se brániti. Okolnost, že ve vložce čís. 67 jsou zapsány i pozemky od mlýna vl. čís. 20 neodepsané, na nichž břemeno, o něž jde, původně nevázlo, není důvodem, pro který by žalovaný nebyl povinen k výmazu, neboť okolnost ta není požadovanému výmazu na překážku. Důkaz naprosté nemožnosti břemena vymazati se žalovanému nepodařil.

Čís. 10885.

Předpokladem žaloby podle § 1435 obč. zák. jest nejen, že se zamýšlený dovolený výsledek nedostavil, nýbrž i, že důvodem plnění byl právě tento zamýšlený výsledek, ať již výslovně nebo z povahy toho kterého poměru plynoucí a oběma stranám poznatelný.

Žaloba podle § 1435 obč. zák. nemá mimo jiné případy místa jen tehdy, pakli ten, kdo dal něco druhému, ač tak učinil též vzhledem k předpokládanému účelu, ani se o tomto účelu nezmínil, ani ho neoznačil způsobem příjemci znatelným, nýbrž jen vniterně se jím obíral.

(Rozh. ze dne 18. června 1931, Rv II 88/31.)

Postupitelka žalobkyně, Eva K-ová, žila ve společné domácnosti se svým bratrem, žalovaným, a konala pro něho práce, začož jí žalovaný slíbil, že dá postoupiti jí anebo jejím dětem domek. Žalovaný však prodal dům jinému a žalobkyně jako postupnice Evy K-ové domáhala se na žalovaném z důvodu kondikce zaplacení nákladů, jež Eva K-ová vynaložila na výživu žalovaného, a za práci pro něho konanou. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto